

3 redenen waarom Marijn van Kreij als een vriend voelt....

POSTED ON JULI 26, 2018 BY LARS

Een affiche trekt mijn aandacht. De getoonde kunst doet me denken aan de werken van Picasso. Picasso, die hangt en staat toch in grote musea, minstens 2 uren met de trein van hier?! Of tijdens TEFAF, hier in Maastricht.

De titel 'Nude in the Studio' verwijst naar de werken van **Marijn van Kreij**, die op dat moment tentoongesteld worden in kunsthuis **Marres**.

Marijn, Marijn...ja er begint iets te dagen. Heeft hij niet de ABN-AMRO Kunstprijs 2016 gewonnen? Ik geef toe dat mijn nieuwsgierigheid de overhand krijgt. Daarbij hoop ik wel dat deze eigentijdse kunstenaar het nogal bont maakt in kunsthuis Marres, figuurlijk bedoeld.

Hieronder lees je of het daadwerkelijk heel bont of te bont was.

Marres, Centrum voor Hedendaagse Kunsten, dat is dichtbij in die mooie oude stad Maastricht. De stad waarbij het lijkt of ik er al zo'n 400 jaar woon. Bijna aangekomen bij kunsthuis Marres verstommen de vele stadsgeluiden. De Capucijnenstraat, nog 2 minuutjes lopen.

Marijn voelt al een beetje als een vriend. Een vriend die om de hoek woont en wiens deur al openstaat. Een monumentale oude grote dubbele deur, krakend van wijsheid.

Marijn van Kreijl, spannend, daar ga ik, een nieuwe wereld binnen stappend. Rustig, respectvol en heel nieuwsgierig naar wat gaat komen.

Licht, wit, ruimte, open ruimten, een doorkijk naar de tuin aan de achterkant, een kleine echo en geroezemoes. Er hangt een open en spontane vibe. En zo zou ik ook de 'genius loci', de geest van deze plek, willen betitelen. Hagelwitte muren, open ruimten zonder deuren. Hier gaat het echt om wat van buitenaf toegevoegd wordt aan die ruimten en om wat er vervolgens gebeurt. Die gedachte gaat door mijn hoofd.

Met de persmap in mijn hand, loop ik langs heel veel tekeningen op A4 formaat. Heel veel, achter elkaar geplaatste schragen voorzien van witte platen met daarop mooi, naast elkaar gelegde kleurrijke 'papierenvlakken'. Even twijfel ik bij het zien van die schragen. Oh nee! Niet weer heel veel schragen of bokken in een expo ruimte. Maar dan zegeviert de verbeelding in mijn hoofd.

Een 'huge' rups met honderd houten poten, met een kleurrijk patroon op z'n rug. De herhaling van die tafels, net als de tijd, die eeuwig lang is en stilstaat. De verschillende details in de ene voorstelling tikken de volgende voorstelling aan, die weer net iets andere details heeft dan de vorige, enzovoort enzovoort. Op die wijze geeft deze serie tekeningen leven aan een situatie die heel statisch lijkt en beweegt die rups van tekeningen langzaam met je mee.

Zo zie ik dat nu in m'n hoofd, beste 'normale' lezer. Gek, koekiewoekie of gestoord? Nee, dat heet inspiratie en verbeelding, het ontstaat spontaan en is tot nu toe oncontroleerbaar.

Natuurlijk, met de uitgebreide presskit (meestal een map met daarin achtergrond- en projectinformatie over de kunstenaar, zijn werk en de expo en promotionele info.) had ik wel al heel veel informatie vooraf. Achteraf gezien had ik al die info beter pas na mijn bezoek kunnen lezen. Dan had ik de werken van Marijn namelijk zelf kunnen interpreteren.

Sommige kunstenaars vinden het heel belangrijk dat jij als kijker kijkt, gewoon kijkt en vooral onbevangen. Zonder een verhaal, zodat er talloze vragen in je hoofd ontstaan bij het kijken naar de kunst.

Kaartjes met titels en onderschriften als 'figuurlijke kapstok', zie ik gelukkig niet. Als bezoeker hoeven wij ons dus niet te verantwoorden of wij dát zien wat de kunstenaar heeft bedoeld. Heerlijk! Om die reden alleen al, voelt Marijn als een vriend. Hij laat jou je ding denken over iets wat heel persoonlijk is, zijn werken. Ook als dat mijlenver van zijn bedoeling, zijn boodschap lijkt te staan. Dat voelt heel relaxed, heel chill. Ook voor de kunstenaar. Hij hoeft niet telkens uit te leggen, bijvoorbeeld 30 keer dezelfde titel bij een werk uitleggen etcetera. Ik buig me over de tekeningen en laat ze op me inwerken...

Voor een groot deel van de geëxposeerde kunst bij Marres, heeft Marijn zich laten inspireren door Picasso en zijn werken. Meer specifiek door de 'Interior Landscapes Cannes'. Picasso woonde in 1955 in Cannes, Zuid-Frankrijk en vanuit zijn zomerse atelier in een prachtige villa uit 1920 schilderde hij vele bijzondere werken.

Ja die ramen van dat exotische huis in Cannes, die herken ik zeker. Zo vreemd was het dus niet om de link te leggen naar Picasso, bij het zien van de affiche.

Ik zie vooral kleurrijke schilderijen, voorzien van palmbomen en die specifieke ramen. Marijn lijkt zeer gefascineerd door de 'doorkijk' van die ramen. Buitenwereld, binnenwereld, formaliteit en intimiteit. Ik ben een schepper in een atelier, alleen, in mijn wereld een aanschouwer van de wereld buiten. Een harde onpersoonlijke wereld buiten, zonder welke ik geen kunstenaar kan zijn. Dat is wat ik erin zie. We zien telkens die kamer, dat atelier, die studio met de ramen naar de tuin getekend. Ramen die blauw ingekleurd zijn. Blauw, dat is een eerder zakelijke kleur en staat ook voor het op jezelf gericht zijn. De zakelijke formele buitenwereld. Vandaar die kleur wellicht!

Elke tekening is voorzien van net weer andere details. Een krukje, een kastje, een kleedje, het intieme, de veilige cocon van het atelier getekend, met naïef aandoende luchtige nonchalante en toch trefzekere potloodkrabbels. De gitzwarte lijnen laten het werk heel grafisch lijken. Dat is voor mij ook Picasso. In een haast minimalistische schetsachtige stijl, onderzoekend en zoekend. Een krukje, een kastje, een iets een niets en alles zo tiny, als in een poppenhuis. De kleuren, het 2d-effect, het platte van

een gewoon a4, het primaire, het naïef ogende. Het is niet zo zwaar en somber en dat voelt bevrijdend, ik krijg lucht, want het werk is heel toegankelijk.

Die naïviteit in het werk doet goed, want plots zit ik in gedachten als kind weer aan de grote eettafel te tekenen. Dat voelt als thuiskomen. Ja het begint er steeds meer op te lijken dat ik Marijn maar ook Picasso al heel lang ken.

Marijn laat je veel ruimte voor eigen interpretatie, je mag jezelf zijn. Dat doen alleen vrienden. Die gedachte verdwijnt zo snel als ie gekomen is, omdat ik snel even opkijk de ruimte in om zeker te zijn dat ik nog in Marres ben...he ik ben er nog.

Mooi zoals de werken ook aan de muur hangen. De kleurrijke tekeningen op enkele grote wanden. En daardoor vallen ze meer op! Een kwestie van hoe meer 'niets', hoe duidelijker aanwezig, is het 'iets'. (Ik maak daar zelf dankbaar en veelvuldig gebruik van bij mijn eigen kunstprojecten). Op die wijze worden ook kleine 'doorkijken' gesuggereerd. Een soort van projectie, noem ik dat maar gemakshalve.

Ik sta in de kamer, aangrenzend aan de bekende Marres tuin. Ik kijk rustig om me heen naar de tekeningen. Het binnen, het buiten. Het intieme, het huiselijke, het cocon- en atelierachtige van deze, aan de zuiders ogende tuin grenzende, lichte ruimte. En buiten de 'echte' wereld, de meer formele wereld.

In deze ruimte zien we een vloerkleed, met daarbij aan de wand een levensgrote tekening van wel een paar vierkante meters groot. Opgedeeld in vakjes, waarin in elk vakje dezelfde vorm getekend lijkt te zijn. Ja, nu zie ik het! Het is een Picasso detail, dat zichzelf telkens net iets anders herhaalt. Elk tekeningetje in elk vakje is net even iets anders dan de anderen. Vanaf een afstand is het net een herhalend patroon, in de vorm van een geknoopt tapijt of zo. Een eenzaam krukje, een eenvoudig windorgeltje bij het raam laat mij voelen dat ik in een wereld ben die anders is dan de wereld buiten.

M'n weg vervolgend naar buiten toe, via de grote oude tuindeuren, hoor ik plots het grind onder mijn schoenen en voel ik de warmte van de zon op mijn huid. Het geroezemoes en gepraat alleen nu harder dan bij binnenkomst. Ik waan mij nu hier op 20 meter van de straat opeens in de Mediterranee. Ik draai mijn hoofd richting de deur, waar ik net door naar buiten ben gekomen en zie in de ramen de reflectie van de tuin, met op de achtergrond schimmen van de werken van Marijn.

Picasso en Marijn, vrienden om de hoek, waar de deur altijd openstaat. Vrienden die veel ruimte laten voor eigen interpretatie, waar je jezelf mag zijn en die je gevoelsmatig even terugbrengen naar je eigen kindertijd.

Kijk, die wereld heb ik zojuist meegemaakt en dat voelt goed. 'Doet u maar een watertje alstublieft': zeg ik, terwijl mijn ogen een schaduwrijk plekje zoeken om alle indrukken eens rustig op me in te laten werken. Tja en waar bericht ik je de volgende keer over? Over dure niet-successen, Bugatti, E61, de toekomst en.....kitten Heels.

1.

Kunstwerken: Marijn van Kreij

Fotograaf van alle beeldwerken: Peter Cox, ter beschikking gesteld door Marres.

Speciale dank aan Immy Willekens van Marres, voor de hartelijke ontvangst en het fijne contact.

www.marres.org

